

Rollen hænger højt oppe under Snore-Loftet og smiler til ham.

Selvfølgelig risikerede ingen af *vore* Nitouche Fremstillere dette. Et Par af dem var endog saa dygtige, at de selv paa udmærket Vis digtede i den Scene, i 2. Akt, hvor Teaterdirektøren og Regissøren *skal* improvisere for at trække Tiden ud, medens Nitouche bliver omklædt til Babettes Rolle. Et Par af Replikerne bør bevares for Efterverdenen. *Direktøren*: De maa ind og annoncere . . . har De et Par hvide Handsker hos Dem? *Regissøren*: Nej, Hr. Direktør . . . men . . . jeg har et Par Muffediser. *Direktøren* (finder langt om længe et Par utrolig smudsige hvide Handsker i sin Lomme): *Her* — tag saa dem — og gaa ind . . . *Regissøren*: De er *egenlig* ikke *meget* hvide, Hr. Direktør . . . *Direktøren*: Ja, da *har* de s'gu en Gang været det . . . men hvad gør det . . . De kan jo bare bevæge Fingrene lidt hurtigt, saa ses det ikke . . .

Naturligvis improviserede de Herrer saa længe og udmærket, at de slet ikke fik sagt de ordinære, skrevne Repliker. Fru Oda var længe forinden færdig med sin Omklædning.

Ogsaa det kan nemlig Fruen: i et Nu skifte Kostyme, hvad der flere Gange er meget stærkt Brug for i Nitouche.

Ja, nu er Forestillingen gaet, og de tilstedeværende var jo højlydt fornøjede med den. De sad nok saa trygt og saa' de agerende spille behændig og sikker Komedie uden Knuder eller Pavser, i lykkelig Uvidenhed om, at hele Forestillingen i Grunden var lavet paa fire Prøver — en Søndagformiddag og tre Nætter. Vi andre var himmelhenrykte over, at det bare holdt. De sad og saa' ganske blaserede paa Folketeatrets gamle Dekorationer, som de havde set saa tidt, ikke anende hvilket Arbejde og hvilke Summer det havde kostet at faa dem slæbt sammen fra Depoter og Magasiner paa Vandløse Mark eller Dragør Overdrev. De fandt vist ikke en Gang Uniformerne herlige, uagtet de med usigelig Møje var sanket sammen fra tre forskellige Teatergarderober og repræsenterede mindst fire Vaabenarter.

De saa' og hørte nemlig først og fremmest, maaske kun Fru Oda, der atter var tyve Aar og henrivende, og som med sin Kunst, sin Ynde og sit Lune dækkede over alle Syndernes Mangfoldighed.

CHARLES KJERULF.

VOR SJÆL.

Vor Sjæl — vort Adelsbrev, hvorved vi Herfær og Herskere blev over alt paa Jord — vor Sjæl — en sølet Vej med dybe Spor af skidne Vogne og af tunge Kærrer.

En Gang — vi mindes det med Vemod end — en foraarfrisk og solbeskinnet Sti, hvor glade Unge kom og gik forbi og lo og talte Aftenstunden hen.

Nu ligger kold og mørk den hele Egn, dybt furer Tankens Kærrer Vejens Ler. Kun sjældent vi en ensom Vandrerser, der kæmper træet sig frem mod Blæst og Regn.

NOCTURNE.

Stormen er endt — Du hviler i min Arm. Nu glider roligt frem vor Lykkes Baad. Du smiler — nu er endt Din lange Graad, som før jeg hørte gennem Stormens Larm.

Alt aander Fred — hvor Lüften nu er varm, se, Maanen lønner med et Smil min Daad; nu bliver der til Kys og Kærtegn Raad, tavs vil jeg hvile længe ved Din Barm.

Saa vil jeg stige op i Baadens Stavn og synge ud min Sang i Livets Nat. Og mangan ensom, der i bittert Savn

tavs staar og grubler ved sit Fartøjs Rat, skal lytte glad, naar Sejlet først er sat, skintende fjernt i Solopgang sin Havn.

KAI HOLBERG.

FRU ODA NIELSEN som Nitouche — det var Ugens festlige Teater-Begivenhed, fra hvilken »Illustreret Tidende« derfor andetsteds har samlet nogle Mindeblade. Blomsterkurvene og Kæmpekransene og Buketternes Dynger viste paa den pragtfuldste Maade, at vort Teaterpublikum ikke saa helt hurtigt glemmer sine Yndlinge.

For Resten blev Forestillingen jo ikke blot en Minde-Aften. Har Fruen vel tidligere kvidret Frk. Nitouches muntre Viser med rundere Klang, saa har hun til Gengæld næppe nogensinde spillet Rollen med saa indtagende et Skælmeri. Derefter knyttede Interessen sig særlig til Hr. *Mantsius'* Gæsterolle i Operette-Faget. Kong Richard den ene Aften, Célestin-Floridor den anden: en saadan Smidighed maa man dog vel bøje sig for. Der var idel Begejstring den hele Aften igennem.

Knapt saa utvungen føltes Begejstringen over *Harlekins Omvendelse* paa *Dagmar-teatret*. Ikke desto mindre naaedes adskillige Fremkaldelser, tilsidst endda af Forfatteren selv: Hr. Melbyes spøgefulde Forslag her i Bladet om en konsekvent Gennemførelse af Forfatter-Præsentationen tilsidst synes virkelig at være falden i den bedste Jord, hvilket baade Publikum og Forfatterne kan have megen Fornøjelse af.

OVE RODE.

Nuvel. Hr. *Ove Rode* er jo en fin og vittig Journalist, og som Forfatter ejer han desuden lyriske Toner af blid og ukunstlet Ynde. Begge Dele har sat Spor i *Harlekins Omvendelse* og givet flere Scener i Maskekomedien en egen Tiltrækning. Men paa Teatret forslaar det ikke. *Harlekins Omvendelse* i den store Natte-Akt, hvor han knækker over for en ganske dum Trusel om at skulle hænges, præsenterer sig altfor fladvandet: Alverdens Renegater vil kunne vade igennem den uden at blive vaade til Anklerne, endside drukne. Dermed ebber ogsaa Komediens Interesse bort.

Udførelsen støttede nu heller ikke Stykket. Hvilket uheldigt Indfald at give *Harlekins* Rolle til Fru *Betty Nansen!* Saa udmærket en Skuespillerinde, hun er, formede hun selvfølgelig adskillige Scener med megen Kunst; men hun klædte ikke Rollen og Rollen ikke hende — mildest talt. Et Par af *Harlekins* Sange, som hun foretog med raffineret Gennemarbejden af Stemning og Pointer, kunde i sig selv være interessante nok, men føltes saa langt fra hans unge, ligefremme Overgivenhed, som overhovedet tænkeligt.

Derimod fejredes Hr. *Sofus Neumann* for sin Borgmester Pjerrot, unægtelig et Pragtstykke af Idiologi og Snedighed, af Frækhed og Hykleri, med de overdaadigste Grimacer og den mest fantastiske Mund i Casortisk Lignelse. Ellers er der ikke megen Grund til at omtale Udførelsen, det skulde da være Hr. *Emmanuel Larsens* kraftigt tegnede Politichinell-Maske. Ogsaa maaske Udstyrelsens dristige Stil med Dragter af de besynderligste sammensatte

Moder og Tider, hvor navnlig Hr. Kornbecks Stjernetyder-Kostyme stod til Hr. Neumanns Pjerrot-Dragt.

Teatret har sagtens misforstaaet Titlen og for *Maske*- læst *Maskerade-Komedie*. CHR. G.

KONCERTREVY.

DE SIDSTE UGER har bragt en sand Syndflod af Koncerter, af hvilke jeg har maattet lade adskillige gaa mig forbi, deriblandt muligvis enkelte af større Interesse. Paafaldende er det, hvor mange nye Navne, der i denne Tid dukker op, paa Folk, syngende Damer navnlig, der føler Trang til at producere sig med en hel Koncert. Naar saadanne Koncertgivere henlægger Tiden for deres Koncert netop til Midten af Højsæsonen, er det for det musikalske Publikum svært at fastholde Interessen, der i Forvejen er optaget af mere værdifulde Musikbegivenheder.

En interessant Koncert til Fordel for trængende Musiklærerinder blev afholdt af *Johan Svendsen*, der bragte en ny dansk Symfoni af sin Elev, den unge Musiker *Hakon Borresen*, som i Aar har faaet det Ancker'ske Legat. Faa Dage i Forvejen havde den samme unge Komponist debuteret i Kammermusikforeningen med en Strygekvartet. Begge Arbejder viste en forbavsende Skrivedygtighed, Lyst til at give sig i Lag med større Opgaver og megen Klangsans. Særlig var Symfonien overraskende dygtigt instrumenteret (selv om man mulig tør skrive enkelte tekniske Fuldkommenheder paa Lærerens Konto). Med Indholdet saa det noget mere tvivlsomt ud: Themaerne var — synes mig — i noget højere Grad af *Johan Svendsen's* Façon end de burde have været. Dog indeholdt de to første Sats af Symfonien*) særdeles smukke Ting, hvorimod de to sidste vare svage fra Indholdets Side, navnlig det tredje, hvor Themaer af altfor forskellig Karakter var kørt mellem hinanden. Her manglede ganske Helhedspræg. Alt i alt er det en Debut, der i vort Musikliv, som er saa rig paa Romancekomponister og saa fattig paa dem, der magter den store Skole, maa vække Opmærksomhed og Interesse.

Samme Aften hørtes *Brünhilds* store Slutningsnummer af *Wagners* »Götterdämmerung« med Fru *Guldbransen* i Sangpartiet. De vældige Themaer, som her ruller hen over Tilhørerne — Stykket er i Grunden en Rekapitulation af alle de mere prægnante Motiver i »*Niebelungenringen*« — gjorde et stærkt Indtryk, og vakte sikkert hos mange Længsel efter at faa hele dette Stykke — i flere Henseender det bedste af Tetralogien — at høre paa Scenen med samme Kunstnerinde. Hendes Udførelse var rig paa ypperlige Enkeltheder.

J. P. E. Hartmanns Dødsdag mindedes af Frue Kirkekor med en Koncert, udelukkende indeholdende Ting af den Afdøde. Hovednummeret var det smukke lille Korværk »*Hinsides Bjærgene*«, hvori Frk. *Margarethe Boeck* udførte Mezzosopranpartiet.

Lovrigt har dansk Musik været fremme paa *Hr. Wolfgang-Hansens* 3de filharmoniske Kammermusikafte, der bragte *August Windings* smukke Pianokvartet, et fint Arbejde med flere Motiver af nordisk Karakter, samt paa *Julius Borup* og *Fruens* Koncert, hvor forskellige Klaverting af *Carl Nielsen* blev opførte.

Af fremmede Koncertgivende maa nævnes *Eugen* og *Anna Hildach*, der har givet en »Liederabend« i Koncertpalæet. Vort Publikum var aabenbart glad ved Gensynet af dette Kunstnerpar, der har vundet sig et godt Navn ved tidligere Koncerter her. Denne Gang var Programmet lovlig magert; en hel Afdeling bestod saaledes udelukkende af *Hildach's* Sange. Det turde være lidt for meget af det gode. Var end enkelte af dem kønne og stemningsfulde, saa var til Gengæld de andre nogle slemme »Publikummere«. HOTHER PLOUG.

*) Det samme gælder Kvartetten, der ellers som kun spilles i en privat Forening ikke kan egentlig anmeldes.